ütles: „Oh ſa kallis aeg, ei ſeal majas pöle elu, ſeal istub üks wäga hirmus kuri nöid tuas ahju löuka ääres, tuliſed ſilmad pääs, weel hullem kui meie köik ühtekokku; ſee kargas minu näku kinni ja kiskus oma pika ſörmedega minu ſilmad köik löhki ja ukſe taga ſeiſis üks mees nuaga, ſee pistis mo jala ſiſſe, ja rihal ſöniku peal oli üks hirmus must kole mees pikali maas, ſee wirutas mulle pika puuga mööda puuſa-luid, na nüs üsna kömiſes wasta ja ülal kattuſe peal istus kohtumöiſtja, ſuur pik möek ſelgas, ſee karjus köri pöhaſt: „Tooge ſee koer mo käte!“ ſiis pölnud muud kui panin plehku, ära tahtſid mo elu wötta; nüüd olen ma üsna poolel tapetud“ j. n. e. Kui köik mörtſukad ſelle oma ſeltſimehe ſuurt önnetuſt kuuldſiwad, mis ta neile ägades ja ſoigudes kurtis, ſeſt aeaſt ſaadik ei uſaldand ega julgenud n'ad enam Wöidu külaſſe minna. Köik oma küla rahwas, keda mörtſukad ſealt ära ajanud, kui ſeda head lugu kuulſiwad, tuliwad jälle tagaſi, ſinna elama. Ja neil neljal muuſekandil oli wäga meele päraſt, ſeal külas elada. Ma tulin alles eile ſealt, kus ma ſeda töe lugu kuulſin, mis ma teile täna juttustanud, ja mo ſuu ſuitſeb ja maitſeb praegu alles neiſt roogadeſt, mis ma ſeal ſüa ſain.

Wiis ſea jalga.

Üks herra, kes Tallinna lähedal elas, laskis oma aja ſea ära tappa ja waſtla pääwal ſea jalgadeſt omale erne ſuppi keeta. Selle wahe ſees, kui tüdruk köögiſt ära oli, läks herra kööki, wöttis ſalaja paja ſeeſt ühe jala wälja, et teda naeru päraſt hirmutada. Kui tüdruk leent liigutades ſeda leidis, et üks jalg pajas puudus, ſiis ta pani imeks, kuida ſee tulnud ja kus ſee paja ſeeſt ſaanud; ja kui ta otſides ſeda ei leidnud, ega ei woinud arwata, kuida ſee wiga tulnud, ſiis lippas ta kartuſe ja truuſe päraſt ſigade lauta, leikas ühe elawa ſea alt jala ära ja wiskas ſeda ſulps ſuppi pata. Herra aga, kes ſeſt tüdruku tembuſt ei teadnud, oli warsſi ſelle peale oma nalja tööd tühjaks tembuks pidanud ja ſeda ära wõetud ſea jalga jälle ſalaja katlaſſe tagaſi pannud. No hea kül, leem ſai walmis ja laua peale kantud ja maitſes wäga hea. Aga kuidas herra ära ehmatas ja imekſpani, kui kord ka nende peale tuli. „Mis ſee on?“ küſis ta, „wiis jalga, Maari, kuida ſee tulnud? mitu jalga on ſeal?“ „Eks herra ſeda ei tea, ſeal on ika neli jalga“, wastas tark köögi tüdruk. „Nüüd nääte

Eesti-ma rahwa Kalender 1873, lk. 30